

KAYVION LEWIS

Súť až o najlepšieho zlodēja na svete začína

GAMBIT ZLODEJOV

COO
BOO

Gambit zlodejov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kayvion Lewis

Gambit zlodejov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

GAMBIT ZLODEJOV

KAYVION LEWIS

GAMBIT ZLODEJOV

Z angličtiny preložila Zuzana Smolinská

COO
BOO

Kayvion Lewis: Thieves' Gambit
Copyright © 2023 by Kayvion Lewis
Translation © Zuzana Smolinská, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3465-3
ISBN e-knihy 978-80-566-3886-6 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3887-3 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3885-9 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Mojej najväčšej fanúšičke Keithen.

PRVÁ KAPITOLA

QUEST nesmie na tomto svete veriť nikomu. Azda len inému Questovi.

A tak keď mi Quest, konkrétne mama Questová, povie, aby som sa skrútila ako gumený pelendrek do tvaru pračlíka vnútri skrinky, ktorej veľkosť by bola určite nelegálna na prepravu čo i len stredne veľkého psa, verila som, že má na to dobrý dôvod. Alebo že aspoň kradnem niečo, čo je tej obety hodné.

Ak by som bola normálna osoba, nohy by mi už dávno upadli do kómy, no zdá sa, že mamine intenzívne hodiny flexibility prinášali svoje ovocie.

Už som v tomto odľahlom kúte panského sídla trčala dobré tri hodiny a čas zabíjala skrolovaním svojho Instagramu. Boli tam samé somariny, no za posledné mesiace som sa namotala na sledovanie profilov o živote na intrákoch viac než na kórejské seriály na Netflixe.

Keď mi okolo polnoci klesla batéria pod dvadsať percent, bolo mi jasné, že s tým musím prestať. Napokon, mama ma varovala, aby som ňou zbytočne neplytvala na nepodstatné veci: ak sa mi nedoručí jej správa, mám problém. A tak som len

netrpezlivo poklopkávala po stene prstami v rukavici, až kým som si nevšimla, že mi naozaj prišla správa.

DÔLEŽITÉ: Rosalyn Questová, Pozvánka na Gambit.

Mejl? Čiže to nebola správa od mamy. Nebodaj sa mi konečne ozývajú z letného gymnastického tábora? Alebo z toho pre roztlieskavačky? Úprimne, kontaktovala som množstvo organizátorov letných škôl pre stredoškólakov: bolo to pred pár dňami uprostred noci, pretože práve vtedy som sa v našom dome zvykla cítiť najosamejšie. Myšlienka stráviť niekoľko týždňov na internáte s deckami v mojom veku mi odrazu prišla osviežujúca. Na moje správy však nikto nereagoval. Až doteraz. Už som sa začínala báť, že prekukli moje narýchlo sfalšované vysvedčenia.

Kým som si stihla mejl otvoriť, na obrazovke naskočila ďalšia správa. Tentoraz od mamy. Akoby videla, že sa práve chystám otvoriť si pozvánku a takto na diaľku ma chcela capnúť po ruke.

Je rad na tebe.

Takže môj mejl bude musieť počkať.

Opatrne som otvorila dvierka skrinky a podoprela ich spodný okraj prstami tak, aby pánty nezaškripali. Jednoduchý trik, ktorý som sa naučila skôr, než napísať vlastné meno. Rýchlo som sa rozhliadla dookola.

Chodba bola prázdna: podľa maminých informácií bývalo toto krídlo budovy väčšinou opustené. Spolu s ostatnými slúžkami trávili väčšinu času leštením váz v súkromnej galérii v inom krídle. V tejto časti domu bolo zabezpečenie nižšie.

Preplížila som sa popri spálňach s nevyužívanými posteľami s baldachýnmi a prázdnyimi konferenčnými stolíkmi. V zopár miestnostiach boli aj knižnice. To statické ticho by možno niekoho iného znervózňovalo, no mne neboli osamelé domy

cudzie. Ak by som sa dostatočne sústredila, pokojne by som dokázala samu seba presvedčiť, že som u nás doma na Androse.

Vďaka detailným plánom domu, ktoré som si poctivo nastudovala, som sa ľahko dostala cez obývačkovú časť, kde moju pozornosť upútala dizajnová komoda, na ktorej stálo niekoľko zarámovaných fotografií. Až doteraz sa v žiadnej miestnosti nenachádzalo nič osobné.

Zobrala som do ruky fotografiu zo zadnej časti, z ktorej sa na mňa vyškierala skupinka vysokoškolákov, pózujúcich na schodisku pred budovou z červených tehál. V spodnom rohu stálo úhľadným čiernym písmom: PRVÝ ROČNÍK.

Spomienky. Vzťahy. Fotku som si ukradnúť mohla, no so spomienkami či vzťahmi to bolo komplikovanejšie. Ak chcem niečo také aj pre seba, musím sa o to pričiniť sama. Niekde mimo domu. Mimo dosahu svojej mamy.

Odzrazu sa ozval nepatrný zvuk a ja som stuhla.

Fotografiu som položila naspäť a prikrčila sa za pohovku. Opatrne som siahla po svojej zbrani. Pravdupovediac, my Ques-tovci strelné zbrane práve nepreferujeme. Mama zvykne mávať nôž a tvrdí, že stará mama disponovala kolekciou injekcií s rýchlo účinkujúcimi sedatívami, ktoré rozdávala veľkoryso a efektívne ako kuchár v päťhviezdičkovej reštaurácii koreniny.

Bolo mi pomerne jasné, že nemám žalúdok na to, aby som do niekoho vrazila čepeľ noža či hrot ihly, a tak som si musela vystačiť s meteorickým náramkom, podobným starodávnej čínskej zbrani, meteorickému kladivu. Bol dostatočne dlhý na to, aby som si ho dokázala omotať okolo zápästia a kovové závažia vo veľkosti čerešne na jeho koncoch sa dali vďaka magnetu pohodlne prepojiť a vytvoriť tak prsteň na mojom prostredníku. Nespornou výhodou bolo, že sa dal prenášať cez

letiskové kontroly oveľa jednoduchšie ako čokoliek s čepelou, a zároveň bol v mojich rukách rovnako efektívnou, hoci možno nie natoľko fatálnou zbraňou ako nôž.

Ťapkanie po podlahe sa priblížilo.

Takže toľko k nedostatku zabezpečenia.

Už-už som sa vnútorne pripravovala na to, ako budem musieť svoju reťaz ovinúť niekomu okolo krku, no keď na gauč vyskočila tá najkrajšia mačka na svete, takmer som sa rozosmiala. Siamská s pieskovcovým odtieňom kožušiny. Presne taká, čo vyzerá, akoby si labky a ňufák práve zaborila do popola. Jej živé modré oči na mňa zažmurkali a potom zoskočila na koberec. Zapriadla a začala sa mi obtierať okolo členkov.

Náramok som si opäť omotala okolo zápastia a poškrabala ju za ušami. Mačka zamňaukala a v momente sa prevalila na chrbát. Očividne som bola pre ňu príjemným spestrením dňa. Možno aj mesiaca.

Keď som bola malá, dookola som sledovala vlogy o adopciách zvierat. Predovšetkým vtedy, keď bývala mama pracovne dlho preč. To bolo ešte predtým, než som si uvedomila, že do nášho domu nesmie vstúpiť nikto, komu v žilách nekoluje krv Questovcov. A to sa týkalo aj zvierat.

Siamské mačky sú obľúbené, pretože sú skrátka nádherné, no takisto veľmi zle znášajú samotu. Bez spoločnosti rýchlo chradnú. Čosi mi však hovorilo, že majiteľa tejto izolovanej nehnuteľnosti vôbec netrápilo, že jeho mačka trpí nedostatkom vhodnej spoločnosti.

Keď som vykročila ďalej, mačka ma nasledovala so šťastne zdvihnutým chvostíkom. Nanešťastie, mačací parták, hoci aj takýto rozkošný, do môjho plánu nijako nezapadal, a tak som

sa jej musela zbaviť. Prebehla som cez francúzske dvere, ktoré chodby oddeľovali od ďalšej, a potom ich rýchlo zavrela, aby mačka nemohla pokračovať. Bolo to srdcervúce! Tíško zamňaukala, no potom som počula, ako odchádza.

Keď som si bola istá, že je preč, opatrne som otvorila dvere pre prípad, že by to tu niekto kontroloval a mohol si všimnúť zmenu.

Opäť som si predstavila v hlave plán domu a prešla do izby s naširoko rozprestretými závesmi. Mesiac a hviezdy na kenskej nočnej oblohe poskytovali akurát dostatok svetla na to, aby som dokázala rozoznať inventár miestnosti. Udržovaný nábytok. Vkusné obrazy na stene. Posteľ, v ktorej nikto nikdy nespál. Skrátka ďalšia miestnosť pre duchov.

Na nočnom stolíku stála jediná váza.

Porcelán z obdobia vlády cisára Čchien-lunga, približne okolo roku 1740. Odhadovaná hodnota: nepodstatná. Pretože jediná suma, na ktorej záležalo, bola tá, ktorú bol ochotný ponúknuť náš klient za to, že ju premiestnime zo zbierky jeho rivala do jeho vlastnej. Ešte pred týždňom bola táto váza vystavená v súkromnej galérii na opačnej strane domu.

No potom sa tu zamestnala moja mama.

Pre túto akciu vymyslela názov Projekt skladačka. Postupne do domu prepašovala kúsky repliky a potom ju v dome poskladala. Pre niekoho natoľko skúseného ako moja mama bola hračka vymeniť originál za repliku, no problém bol, že sa majiteľ domu právom obával lúpeže. Jeho ochranka preto každý deň pri odchode zamestnancov prehľadávala. Inými slovami, mama mohla vázu presunúť kamkoľvek v rámci domu, no nedokázala ju dostať von.

To bolo na mne.

Vytiahla som puzdro, ktoré mama nechala pod posteľou. Bolo jasné, že vypchaté vnútro vázu účinne ochráni pred otrasmi. Tip od profesionála: ak neviete, ako dostať váš tovar von bez poškodenia, radšej sa ani len nepokúšajte.

Keď som vázou pohla, vnútri niečo zahrkotalo. Naklonila som ju a z vázy vypadla šnúra diamantov. Prevrátila som očami, pretože mama mala už aj tak toľko tenkých diamantových náramkov, že ak by si ich navliekla všetky, tú žiaru by zaručene videli aj z Marsu. Ak by som sa jej spýtala, prečo to spravila tentokrát, bolo mi jasné, že by odpovedala: *A prečo nie?*

Na boku puzdra bolo uložené laserové ukazovadlo. Lúč som namierila do senzora pohybu na boku jedného z okien. Zábavný fakt o senzoroch pohybu: väčšinu z nich viete znefunkčnúť jednoduchým laserom za päť dolárov z Amazonu. Pohyb totiž dokážu detegovať len vtedy, keď niečo naruší lúče, ktoré ich prepájajú. A tak sa stačilo uistiť, že tam lúč vždy bude. S ukazovadlom namiereným priamo na senzor som vykĺzla von. Darmo, jednoduché veci väčšinou fungujú najlepšie. Bolo by to ťažšie, pokiaľ by okno upevnili klincami. O *čosi* ťažšie.

O necelých šesťdesiat sekúnd som už stála na okennej rímse, úplne ako Spidergirl. Puzdro som si vtlačila medzi stehná a práve som pomaly zatvárala okno, keď tu do miestnosti vpáľilo niečo, čo sa zúfalo pokúšalo dostať ku mne.

Mačka vyskočila popri mne a dopadla priamo na trávnik. Presne tak, ako to dokážu len mačky. Vďaka Bohu, že som mala laser ešte stále namierený na senzory, inak by to pre mňa nedopadlo práve ideálne.

Mačka neustále mňaukala, prosiac ma, aby som zliezla a zahrala sa s ňou. Bola poriadne vytrvalá, to som jej musela uznať.

Keď som zavrela okno, zliezla som po tehlovej stene rovno ku kamere, ktorá mierila na trávnik. Mala som desať sekúnd, kým zacieli priamo na mňa. Nebol čas na elegantné riešenia, a tak som jednoducho zo steny vytrhla väčší z dvoch káblov, ktoré ju pripájali k stene. Kamera sa zastavila uprostred pohybu. Kým ju nepríde niekto opraviť, ostane zaseknutá. Snáď dostatočne dlho po tom, ako odtiaľto vypadnem.

Zdalo sa, že si mačka ide vymňaukať svoje hlasivky.

„Fajn, veď už idem,“ oslovila som ju.

Takže teraz som tu stála a rozprávala sa s mačkou. Niežeby tu bola kamera, ktorá by to mohla zachytiť. Navyše, táto kamera zachytávala aj pred odpojením len video, nie audio: mame sa podarilo získať ich sériové čísla, a tak sme si o nich mohli vopred zistiť dostatok informácií.

Zoskočila som dole a mačka sa mi okamžite začala tmoliť okolo nôh. Ako som len mohla odolať? Chytila som ju voľnou rukou a pritúlila si ju na hrudník.

Potom som sa rýchlo presunula k záhradným traktorom, ktoré tu zoradené čakali na ráno. Neveľký úložný priestor pod sedadlom vodiča, hneď nad motorom a za vreckom s hnojivom, mal byť na niekoľko nasledujúcich hodín mojím apartmánom.

Zadávala som sa na horizont, kde sa vlny vysokej trávy savany a riečne vrby postupne spájali s oblohou plnou hviezd. Presne v takýchto chvíľach som dokázala najlepšie pochopiť, prečo sa naša rodina už po tri generácie vyžíva v tejto kočovnej profesii.

Na druhej strane, neboli to len hviezdne noci a svieži vánok.

„Vieš, že ťa nemôžem zobrať so sebou.“ Keď som mačku poštekľila nad chvostom, vydala jemný zvuk. Akoby čosi cvaklo. „Aspoň tu máš krásny výhľad, nie?“

Zamňaukala a asi mi už začínalo trocha šibať, pretože som mala pocit, akoby to bola mačacia verzia pre: „To si asi robíš žarty!“ Položila som ju na zem, odhrnula vrecká s hnojivami a vliezla dovnútra, držiac si puzdro tesne pri sebe. Pach benzínu sa miešal s vlhkým, trocha plesnivým smradom. Čo už. Mama by mi povedala, že mám myslieť na nový laptop. Zapleťené vrkoče za päťsto dolárov. Dizajnérske tenisky, v ktorých ma však uvidia len ona a moja teta.

Vrecká s hnojivom som zatiahla naspäť na miesto, no mačke sa aj tak podarilo pretisnúť sa cez drobnú škáru medzi nimi. Usalašila sa mi na hrudi a ticho priadla.

„Chceš, aby som ukradla aj teba, však?“

Oblizla mi líce. V poriadku. Môže ostať. Na chvíľu. Kto vie, ako dlho by majiteľovi trvalo všimnúť si, keby zmizla.

Vtom som si všimla lúč svetla. Alebo dva lúče? Nieкто očividne hliadkoval na trávniku. Takto skoro? Spustila som nebudaj alarm? Všimli si problém s kamerou?

Chystala som sa rozmotať si náramok, pretože sa zdalo, že smerujú priamo ku mne. Ako sa, dopekla, dokážem dostať z tohto priestoru tak rýchlo, aby som dokázala využiť moment prekvapenia.

Dokelu.

„Nala!“ Muž vydal mľaskavý zvuk a zatriasol nádobou s krmivom pre mačky. „Kde si, ty malá nezbednica?“

Dokelu, dokelu!

Pokúšala som sa Nalu vytlačiť von, no tá sa držala puzdra, priadla a, nanešťastie, aj mňaukala. Vtom som si spomenula na ďalší zábavný fakt o siamských mačkách: sú najhlučnejším mačacím plemenom.

„Počujem ju,“ ozval sa druhý mužský hlas. „Ako sa vôbec dostala von?“

Prvý hlas si nahnevane odfrkol. „Netuším. Tá blbá mačka sa stále pokúša ujsť. Asi ju strčíme do šatníka, kým sa šéf vráti.“

Z celej duše som si priala, aby Nala konečne sklapla. Prečo nezdrhla, keď mala príležitosť? Už mohla byť kdesi ďaleko. No teraz som si nemohla zobrať na svedomie, že ostane celé dni či týždne zavretá v nejakom šatníku. Ak stíchne, vezmem ju so sebou. Kašľať na to, čo chce a nechce mama.

No ona nie a nie stíchnuť.

A tí chlapi boli čoraz bližšie.

Prepáč, Nala. Zovrela som rukoväť laserového ukazovadla a vytiahla ho zo zadného vrečka. Zasvietila som tesne nad puzdro a jej sa v momente rozšírili zreničky a svaly stuhli. Mačacie reflexy boli aktivované. Svetlá bateriek na chvíľu uhli od záhradných traktorov, a hoci som sa pri tom cítila ešte horšie, než som čakala, prešla som laserom na stenu domu. Nala vyskočila von a vyrazila priamo za červenou bodkou a rovno k svojim prenasledovateľom.

„Mám ju!“ Nala zúfalo zasyčala a ja som z úkrytu počula, ako sa bráni, no jej boj bol vopred prehratý.

Svetlá bateriek sa pomaly vzdalovali a všetko stíchlo. Počula som už len svoj vlastný dych.

Samozrejme, že ma mrzelo, čo som tej mačke vyviedla. No sama mala vedieť, že sa nedá veriť naozaj nikomu.

DRUHÁ KAPITOLA

MAMINE prvé slová po dokončení prácičky nikdy nie sú „si v poriadku, Ross?“, ale „máš to?“

Zo záhradného traktora som sa vykotúlala rovno mame k nohám. Čo tam po tom, že som takmer zomrela na prehriatie a takmer sa udusila po tom, čo sa veľká kosačka asi pred polhodinou začala reálne hýbať. Dôležitý bol výsledok. Splnený cieľ.

„Len sa pozrime na môjho miláčika! No nie si ty úžasná?“ povedala mama, otvorila puzdro a skontrolovala obsah. V pracovnom overale vyzerala úplne inak než zvyčajne. Aj keď vylovila náramok a nasadila si ho na zápästie, nepribližovala sa k svojmu typickému, dokonalému vzhľadu ostrovnej krásky.

Mama sa na chvíľu zadívala na diamanty trblietajúce sa v lúčoch ranného slnka. Musela som uznať, že jej svedčia, pretože bola vždy tým oslňujúcim typom krásnej ženy. Dlhé vlasy a vkusné umelé mihalnice. Širšie boky a tenký pás, čo rada zvýrazňovala oblečením, boli v ostrom protiklade s mojou delikátnou stavbou tela. Mala dramatický štýl, ktorý síce nesiahal

až na úroveň – kožuchy a vysokánske opätky, no bol dostatočne dramatický na to, aby vždy, keď sa niekam vyobliekala, priťahovala pohľady ľudí.

Asi preto tak zbožňovala diamanty. Čokoľvek pre to, aby ešte viac zažiarila.

Keď mi vtisla rýchly bozk na čelo, zacítila som vôňu čerstvo pokosenej trávy a benzínu. Ja som však zrejme páchla o čosi horšie.

„Úžasná po mame,“ neodpustila som si povinnú jazdu, keďže mi bolo jasné, že to odo mňa očakáva. Naskočila som na sedadlo traktora a spravila jej miesto. So spokojným úsmevom naštartovala. Tipovala som, že ju kompliment potešil možno ešte viac než úspešne zavŕšená zákazka. Zamierili sme na okraj pozemku, kde na nás už čakalo terénne auto s klimatizáciou, čo ma takmer dojalo k slzám.

Čelo som vďačne oprela o prieduch ventilácie.

„Asi by sme mohli nabudúce vyraziť niekam, kde je chladnejšie,“ skonštatovala mama, hľadiac na moje nadšenie zo studeného vzduchu, ktorý sa na nás cez ventiláciu valil. „Čo tak juh Argentíny? Alebo Alpy? Hm?“

„Ale veď sme práve dokončili jednu vec! A to ani nehovorím o Boschertovcoch.“ Počula som totiž, že z našich posledných zákaziek v Dánsku a Taliansku neboli práve nadšení. Predsa len šlo o výpad na ich pozície na trhu s kradnutými komoditami pre náročných klientov v Európe. Impérium dynastií zlodějov mohol viesť len jeden líder. Aspoň v rámci kontinentu.

Prinútila som sa odtrhnúť od klimatizácie, zapojila som nabíjačku a pripojila vybitý mobil. Keď som úkosom pozrela na mamu, bolo mi jasné, že sa jej to nepáči. Zastávala názor, že keď konverzujeme, mala by som sa plne sústrediť na ňu.

Ako dobre, že nás skôr prichytia kradnúť lacnú bižutériu, než sa budeme starať o to, čo chcú Boschertovci. Zdvihla svoje dokonale vytvarované obočie a spýtavo sa na mňa pozrela. Splnila som jej očakávania a prikývla.

Vtom mi v mysli skrsla myšlienka. „Ak chceš, aby sme mali viac zákaziek v Európe, možno by dávalo zmysel vytvoriť si tam kontakty. Možno keby som niekde začala chodiť do školy? Nebolo by to skvelé krytie? Príležitosť?“

Zatajil sa mi dych. Určite existovali elegantnejšie spôsoby, ako opäť nastoliť tému mojej túžby po odchode. Nikdy v živote som nikde nebola bez mamy alebo tety, a to som navštívila už naozaj veľa miest. Keď som pred pár mesiacmi oslávila sedemnásť narodeniny, iné decká na Bahamách práve končili strednú školu a ja som si myslela, že mama začne byť akási menej... veď chápete, čo myslím.

„Hm. A možno aj nie.“ Mama sa zadívala na prázdnu cestu pred nami a trávy savany, ktoré ju lemovali. Čakala som, že to nejako rozvinie. Udá dôvody. No namiesto toho len povedala: „Keď prídeme naspäť, budeme celý týždeň oddychovať a pozeráť dáke nízkorozpočtové filmy, dobre, zlatko?“

Prinútila som sa usmiať sa. „To znie super.“

Spokojne vybrala playlist na telefóne a pridala hlasitosť. Obrazovka mobilu sa rozsvietila. Mejl. Z jedného z letných programov.

Natočila som telefón tak, aby mama na obrazovku nevidela a otvorila ho.

Drahá Rosalyn,
vdaka, že si sa prihlásila na náš letný tábor gymnastiky pre
pokročilých. Radi by sme ťa pozvali na náš druhý turnus

(1. júl – 28. júl). Ak už nie je príliš neskoro, máme ešte stále jedno voľné miesto aj v prvom turnuse (2. jún – 29. jún). Je nám cťou skonštatovať, že každý rok pritiahneme pozornosť mladých športovcov, ktorí sa túžia zoznámiť s rovesníkmi z rovnakej disciplíny. Náš letný tábor je celonárodne rešpektovaným podujatím, preto dúfame, že sa rozhodneš k nám pridať a využiť túto jedinečnú príležitosť.

Nasledovali informácie o ubytovaní, poplatkoch a kontaktných údajoch. Čím ďalej som čítala, tým bolo ťažšie udržať si na tvári neutrálny výraz. Takže všetky moje vymyslené vysvedčenia a sfaľované výsledky zo súťaží zafungovali! Už o týždeň by som mohla byť tam! Dnes bolo 26. mája.

Nala mala utekať, keď sa jej naskytna príležitosť, pretože tam teraz ostala trčať. Nemala som v úmysle jej chybu zopakovať.

Veľmi rada sa zúčastním, odpísala som.

Mama si pospevovala do hudby vrieskajúcej z reproduktorov. Štuchla ma laktom do rebier, aby som sa k nej pridala. Tak ako vždy, zatvárala som sa najprv nedostupne. Keď sa ozval v piesni verš o ľade, otrčila mi svoje zápästie, aby predviedla svoje nové diamanty, a to ma rozosmialo.

Navonok bolo všetko rovnaké. To isté nadšenie z dobre vykonanej práce. Tá istá mama a tá istá ja. Ale takto to nemohlo byť navždy. Zdalo sa mi, že práve teraz som vyklonila trajektóriu svojho života z predošlej osi. Rovno tu, priamo pod jej nosom, a ona si vôbec nič nevšimla.

Prebehla som ďalšie nové správy. Kam sa podela správa, ktorú som dostala tesne predtým, ako mi písala mama? Čudné. Jedine, že by mi neprišla do mojej osobnej schránky...